

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki P. F. kwotę 6.379,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; oddalił dalej idące powództwo oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.764,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok ten Sąd Rejonowy wydał w oparciu o następujący, ustalony w toku postępowania stan faktyczny:

W dniu 14 sierpnia 2015 r. ok. godz. 19:00 we W. na skrzyżowaniu ul. (...), doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki J. (...) o nr rej. (...), należący do powódki P. F.. W wyniku zdarzenia w samochodzie powódki został uszkodzony przedni zderzak, lewa przednia lampa, lewy błotnik, drzwi przednie lewe i przednie lewe koło. Z uwagi na stan techniczny pojazdu (uszkodzenie koła) pojazd powódki został odholowany. Sprawca wypadku był ubezpieczony przez (...) SA z siedzibą w W. z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów.

W dniu 14 sierpnia 2015 r. powódka zawarła z PHU (...) we W. umowę najmu pojazdu zastępczego marki M. (...) klasy E, na okres zaczynający się od dnia 14.08.2015 r. Zwrot wypożyczonego samochodu musiał nastąpić w nieprzekraczalnym terminie do dnia 01.10.2015 r. Opłata za wypożyczenie samochodu wynosiła 340 zł netto za jedną dobę najmu. Zapłata miała nastąpić z góry na podstawie faktury Vat wystawionej przez wypożyczającego. Zgodnie z warunkami umowy najemca miał prawo przedłużyć umowę w terminie 12 godzin przed upływem terminu zwrotu samochodu. Okres najmu samochodu zastępczego trwał do dnia 22 września 2015 r. (39 dni). W dniu 22 września 2015 r. PHU (...) wystawił na rzecz powódki fakturę Vat nr (...), za najem pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, za okres od dnia 14.08.2015 r. do 22.09.2015 r. (39 dni) na kwotę 16.309,80 zł brutto (13.260,00 zł netto) (39 dni x 340 zł netto za 1 dobę najmu). W dniu 18 września 2015 r. PPHU (...) wystawiła na rzecz powódki fakturę Vat nr (...) na kwotę 300 zł brutto (243,90 zł netto) za parkowanie uszkodzonego pojazdu w dniach 16.08.-18.09.2015 r.

W dniu 21 sierpnia 2015 r. powódka zgłosiła telefonicznie, a następnie pisemnie szkodę własnemu ubezpieczycielowi (...) SA w ramach usługi (...), tzn. bezpośredniej likwidacji szkód. Szkada została zarejestrowana pod nr (...). W dniu 17 września 2015 r. (...) SA dokonała oględzin uszkodzonego pojazdu powódki, wyceniając ostatecznie szkodę w pojeździe na kwotę 63.000 zł brutto. W okresie od 18 września do 22 września 2015 r. pojazd powódki został naprawiony.

Zarówno pojazd marki J. (...), należący do powódki, jak i wynajęty przez nią pojazd zastępczy marki M. (...), są samochodami klasy E.

W pismach z dnia 02.10.2015 r. i z dnia 12 listopada 2015 r. ubezpieczyciel poinformował poszkodowaną o wypłacie odszkodowania w kwocie 34.504,08 zł tytułem odszkodowania, w tym kwoty 5.953,20 zł tytułem kosztów pojazdu zastępczego lub wynajęcia pojazdu zastępczego. Pismem z dnia 28 października 2015 r. powódka wniosła do (...) SA o zwrot równowartości faktury za auto zastępcze, które zmuszona była wynająć z uwagi na uszkodzenia własnego pojazdu dnia 14.08.2015 r. Wskazała, że samochód zastępczy użytkowała w okresie od 14.08.2015 r. do 22.09.2015 r. W odpowiedzi na powyższe (...) SA pismem z dnia 15 stycznia 2016 r. poinformowała powódkę, że koszt wynajmu pojazdu zastępczego zostały uznane w kwocie odpowiadającej średnim stawkom stosowanym przez firmy zawodowo zajmujące się wynajmem pojazdów, tj. w wysokości 220 zł netto + Vat za jedną dobę oraz za okres czasu niezbędny do przeprowadzenia powypadkowej naprawy pojazdu wynoszący 22 dni. W związku z powyższym czynności polegające na bezzasadnym wydłużaniu okresu najmu oraz na wynajmie pojazdu zastępczego po wyższych stawkach, powodują nieuzasadnione zwiększenie rozmiaru szkody, a więc wykraczają poza normalne jej następstwa.

Stosowane na rynku dobowe stawki najmu pojazdu M. (...) za okres najmu 39 dni kształtują się w granicach od 13.211,50 zł do 13.495,89 zł.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powódki nie było przez pozwanego kwestionowane co do zasady, lecz pozwany kwestionował je co do wysokości. Określając wysokość odszkodowania obejmującego kosztów pojazdu zastępczego oraz koszt parkowania Sąd Rejonowy uznał, że należne powódce odszkodowanie wynosi 13.636,95 zł, w tym kwota 13.382,40 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego i kwota 254,55 zł tytułem kosztów parkowania pojazdu. Koszty te Sąd Rejonowy pomniejszył o kwotę dotychczas wypłaconą powódce tytułem kosztów najmu w wysokości 5.953,20 zł. Sąd uznał, że powódka w procesie mogła domagać się zapłaty niepokrytych przez ubezpieczyciela kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 7.429,20 zł oraz niezwróconych kosztów parkowania w kwocie 254,55 zł, co łącznie dało kwotę 7.683,75 zł.

Jednocześnie w uzasadnieniu Sąd stwierdził, że na skutek omyłki rachunkowej, w punkcie I wyroku zasądził mylnie kwotę 6.379,60 zł. W wyniku omyłki nie uwzględniono roszczenia powódki co do kwoty 1.304,15 zł (7.683,75 zł – 6.379,60 zł), mimo, iż żądanie w tym zakresie było uzasadnione.

Apelację od wyroku złożyły obie strony procesu.

Powódka w apelacji zaskarżyła wyrok w części, a to w zakresie pkt. II, a więc w zakresie w jakim Sąd nie zasądził na rzecz powódki od pozwanego dalszej kwoty 1.304,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.11.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty. Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

- 1) rozbieżność między treścią uzasadnienia do wyroku a jego sentencją, w ten sposób, że Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.379,60 zł w sytuacji, gdy jako właściwą w uzasadnieniu wskazał kwotę 7.683,75 zł,
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez błędne wyliczenie zasadnej kwoty najmu w tenorze wyroku, w ten sposób, iż Sąd prawidłowo wyliczył w treści uzasadnienia kwotę najmu na sumę 7.683,75 zł jednak na skutek omyłki wpisał w tenorze wyroku błędnie kwotę 6.379,60 zł.

Wskazując na te zarzuty powódka wniosła o: zmianę zaskarżonego Wyroku poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego dalszej kwoty 1304,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.11.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego kosztów procesu II instancję, wraz z kosztami zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

Strona pozwana zaskarżyła wyrok w części tj. w zakresie pkt I i III, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:

- 1) art. 217 § 1, 2 i 3 KPC w zw. z art. 227 KPC oraz 278 KPC - poprzez oddalenie wniosku dowodowego z opinii biegłego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego na okoliczność:
 - a) czy uszkodzenia pojazdu marki J. o nr rej. (...) uniemożliwiały jego eksploatację po kolizji z dnia 14 sierpnia 2015 r., jeżeli tak to dlaczego;
 - b) czasu niezbędnego na naprawę uszkodzeń pojazdu marki J. o nr rej. (...) po kolizji drogowej z dnia 14 sierpnia 2015 r.;
 - c) rozpiętości dobowych stawek czynszu najmu oraz średniej stawki najmu pojazdu w segmencie do jakiego należy M. (...) oraz J. (...), stosowanej w III kwartale 2015 r przez wypożyczalnię rozliczające się wyłącznie w wariantcie gotówkowym (tak jak ma to miejsce w sprawie) na rynku lokalnym dla miejsca zamieszkania powódki, tj. W. podczas gdy, Sąd winien na powyższe okoliczności przeprowadzić dowód, który miał na celu ustalenie koniecznego okresu

naprawy oraz stawek dobowych najmu w segmencie do jakiego należy M. (...) oraz J. (...), a ta informacja wymagała wiadomości specjalnych;

2) naruszenie art. 233 § 1 KPC, które miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, a co za tym idzie, sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z zebrany w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym, tj.

a) błędną ocenę materiału dowodowego w szczególności kalkulacji naprawy, co skutkowało błędnym ustaleniem, że zasadnym czasem najmu jest czas 32 dni, podczas gdy zasadny był jedynie w zakresie 22 dni;

b) bezpodstawne uznanie, że zasadny czas najmu pojazdu zastępczego winien wynosić 32 dni, podczas gdy Sąd I w sposób błędny oddalił wniosek z opinia biegłego na podstawie którego winna ta okoliczność zostać udowodniona, a z kalkulacji naprawy przedstawionej przez Pozwaną wynika, że technologiczny czas naprawy winien wynosić 20,5 roboczogodziny

c) błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że zasadny za dobę koszt najmu po stawce 340 zł netto, podczas gdy wysokość stawki jest rażąco wygórowana, a Powód został poinformowany przez podmiot likwidujący szkodę o możliwości udostępnienia mu pojazdu zastępczego, który zostanie opłacony bezpośrednio przez ten podmiot w drodze odszkodowania wypłacanego do rąk usługodawcy oraz błędne uznanie ww. stawki w oparciu o dowody (cenniki) przedłożone przez stronę powodową;

d) błędne przyjęcie, że koszty parkowania pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 14 sierpnia 2015 r., podczas gdy analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.

II. Naruszenie prawa materialnego, tj.:

1) błędną wykładnię art. 16 Ustawy z dnia 22.05.2013 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, art. 826 § 1 KC oraz art. 362 KC, skutkującą błędnym przyjęciem, że poszkodowany miał prawo do korzystania z pojazdu zastępczego za kwotę 340 zł netto za dobę przez 32 dni, podczas gdy technologiczny czas naprawy, odzwierciedlający okres w jakim naprawa mogła zostać wykonana, wynosił zgodnie z kalkulacją naprawy pojazdu jedynie 20,5 roboczogodziny, tj. najwyżej 3 dni robocze oraz poprzez niezastosowanie w/w przepisów i w konsekwencji uznanie, że poszkodowana korzystając z pojazdu zastępczego w okresie 32 czyli dni nie przyczyniła się do zwiększenia rozmiarów szkody, podczas gdy poszkodowany winien korzystać z pojazdu zastępczego jedynie przez 22 dni po stawce 220 zł netto za dobę;

2) naruszenie art. 361 § 1 i 2 KC w zw. z art. 34 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...), poprzez błędne przyjęcie, że powodowi należy się odszkodowanie za koszt najmu po stawce 340 zł netto w okresie 32 dni, podczas gdy odszkodowanie to przewyższało poniesioną przez poszkodowanego szkodę, do której naprawienia był zobowiązany sprawca zdarzenia oraz poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji przyjęcie, że koszty najmu pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie 32 dni oraz koszty parkowania pozostają w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 14 sierpnia 2015 r. i mieszczą się w granicach odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanej świadczonej w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawy;

3) naruszenie art. 822 § 1 KC oraz art. 13 ust. 2 i art. 19 Ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w wysokości przewyższającej szkodę, za którą w zaistniałym stanie faktycznym można przypisać odpowiedzialność sprawcy kolizji i ubezpieczającej go pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki zasługiwała na uwzględnienie w całości. Zasadność apelacji powódki wynika już z samego uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego, w którym Sąd wskazał, że powódka mogła dochodzić od ubezpieczyciela

kwoty 13.636,95 zł, w tym kwoty 13.382,40 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego i kwoty 254,55 zł tytułem kosztów parkowania pojazdu. Koszty te należało pomniejszyć o kwotę dotychczas wypłaconą powódce tytułem kosztów najmu w wysokości 5.953,20 zł. Powódka mogła zatem domagać się zapłaty nieuiszczonych kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 7.429,20 zł oraz nieuiszczonych kosztów parkowania w kwocie 254,55 zł, łącznie 7.683,75 zł. Jednak na skutek omyłki Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wpisał kwotę 6.379,60 zł, stanowiącą sumę kosztów procesu, która powinna być poniesiona przez stronę pozwaną, jako pozycję, która znalazła się w ostatniej części wyliczeń. W wyniku przedmiotowej omyłki nie uwzględniono roszczenia powódki co do kwoty 1.304,15 zł (7.683,75 zł – 6.379,60 zł), mimo, iż żądanie w tym zakresie było uzasadnione.

Jak z powyższego wynika, apelacja powódki we wskazanym w apelacji zakresie była uzasadniona w całości, stąd też Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 KPC zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki P. F. dodatkowo kwotę 1.304,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia zapłaty.

Apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie i podlegała oddaleniu. Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Rejonowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całokształcie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego. Jednocześnie na podstawie tak przeprowadzonego postępowania dowodowego i zgromadzonych dowodów, Sąd Rejonowy wywiódł trafne wnioski i oceny prawne, które Sąd Okręgowy w całości podziela. Sąd Rejonowy w sposób pełny wyjaśnił przesłanki, jakimi kierował się przy interpretacji obowiązujących przepisów prawa na podstawie, których wydał zaskarżone orzeczenie. Argumenty Sądu Rejonowego jako słuszne i znajdujące uzasadnienie w stanie faktycznym i prawnym są w pełni aprobowane przez Sąd Okręgowy.

Zarzuty apelacyjne strony pozwanej dotyczące zarówno naruszenia prawa procesowego jak i naruszenia prawa materialnego, koncentrowały się na czterech zagadnieniach: oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, nieprawidłowego określenia okresu najmu pojazdu zastępczego, nieprawidłowego ustalenia stawki dziennej za najem pojazdu zastępczego oraz nieprawidłowego uznania szkody w zakresie kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia art. 233 § 1 KPC, stwierdzić należy, że wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, a wyciągnięte wnioski mieszczą się w granicach zastrzeżonych przez art. 233 § 1 KPC. Zgodnie z treścią przytoczonej regulacji, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a zatem z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest zatem dokonanie określonych ustaleń faktycznych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd dokonuje swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a co za tym idzie zarzut naruszenia art. 233 § 1 KPC może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniem doświadczenia życiowego. Zgodnie z tymi zasadami Sąd oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy rozważa go w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Biorąc pod uwagę przedstawione kryteria Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w świetle przytoczonych motywów zaskarżonego wyroku nie ma uzasadnionych powodów by w myśl zarzutów strony pozwanej zakwestionować istnienie logicznego związku między treścią przeprowadzonych dowodów, a ustalonymi na ich podstawie w drodze wnioskowania faktami stanowiącymi podstawę zawartego w nim rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego bezzasadny był zarzut naruszenia art. 217 KPC w zw., z art. 227 KPC i art. 278 KPC - poprzez oddalenie wniosku dowodowego z opinii biegłego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego na okoliczność:

czy uszkodzenia pojazdu powódki uniemożliwiały jego eksploatację po kolizji z dnia 14 sierpnia 2015 r., jeżeli tak to dlaczego; czasu niezbędnego na naprawę uszkodzeń pojazdu powódki; rozpiętości dobowych stawek czynszu najmu oraz średniej stawki najmu pojazdu w segmencie do jakiego należy M. (...) oraz J. (...), stosowanej w III kwartale 2015 r. w sytuacji, gdy zdaniem strony pozwanej uzyskanie tych informacji wymagało wiadomości specjalnych.

Prawidłowo Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego na okoliczność ustalenia technologicznego czasu naprawy pojazdu powódki oraz czy uszkodzenia pojazdu powódki umożliwiały jego eksploatację kolizji z dnia 14 sierpnia 2015 r. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy uzyskanie wiadomości niezbędnych do rozpoznania sprawy nie zawsze wymaga zasięgnięcia opinii biegłego sądowego. W ocenie Sądu Rejonowego w zakresie ustalenia czasu niezbędnego dla naprawy pojazdu powódki, Sąd oparł się na twierdzeniach samej strony pozwanej, która wskazywała na zasadność czasu najmu przez okres 3 dni, jako technologicznego czasu naprawy, do którego należało dodać czas niezbędny na zamówienie części oraz na posprzątanie pojazdu po naprawie, a zatem około 4 - 5 dni. Skoro powódka odebrała pojazd z parkingu i przekazała go do naprawy w dniu 18 września 2015 r., zaś naprawa zakończyła się w dniu 22 września 2015 r., oznacza to, że czas naprawy pojazdu wynosił 5 dni. Okoliczności powyższych nie trzeba było zatem ustalać za pomocą dowodu z opinii biegłego.

Biorąc pod uwagę niesporny zakres uszkodzeń pojazdu powódki, ustalenie za pomocą dowodu z opinii biegłego, czy po kolizji powódka mogła korzystać ze swojego pojazdu, również było zbędne. Skoro bowiem w wyniku kolizji uszkodzeniu uległ m.in. reflektor i koło, to nie sposób przyjąć, aby powódka mogła eksploatować pojazd po kolizji i nie wymagało to żadnej wiedzy specjalnej. Pojazd posiadający niesprawne koła i oświetlenie nie może bowiem zostać dopuszczony do ruchu drogowego i bezpiecznie użytkowany. W zakresie oceny możliwości użytkowania pojazdu przez powódkę w stanie uszkodzonym uznać należy, że nawet bez opinii biegłego można kategorycznie stwierdzić, że samochód z uszkodzonym kołem, odholowany z miejsca kolizji jest pojazdem niesprawnym nie nadającym się do użytkowania do czasu wykonania jego naprawy. Jest to tak oczywiste, że nie wymaga to wiadomości specjalnych i zasięgnięcia opinii biegłego w tym zakresie. Zauważyć także należy braki logiki w wywodach strony pozwanej, która z jednej strony kwestionuje, że samochód powódki był uszkodzony w stopniu nie nadającym się do bezpiecznego korzystania, a z drugiej strony uznaje za uzasadniony wynajem pojazdu zastępczego na okres 22 dni.

Odnosząc się do zarzutu braku ustalenia przez biegłego stawki dziennej wynajmu pojazdu, zarzut ten należało uznać za bezzasadny. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że stawki najmu pojazdu o tej samej klasie co pojazd poszkodowanej tj. w klasie E w okresie 39 dni, wahają się w od 339 zł do 347 zł za dobę najmu. Zauważyć należy, że strona pozwana co prawda zaproponowała powódcie najem pojazdu zastępczego jednak dotyczyło to pojazdu klasy C w stawce 130 zł za dobę. Tymczasem pojazd powódki, który uległ uszkodzeniu to pojazd marki J., a zatem należący do klasy pojazdów typu E. Powódka miała zatem prawo do najmu pojazdu zastępczego w tej samej klasie co pojazd uszkodzony. Strona pozwana uznała zasadność najmu pojazdu przy przyjęciu stawki 220 zł netto za dobę, nie wykazując w toku postępowania, na podstawie, jakich kryteriów ustaliła taką a nie inną stawkę. Powódka w toku postępowania przedstawiła zaś wydruk trzech różnych ofert podmiotów oferujących długoterminowy najem pojazdu na terenie W., dla pojazdów o porównywalnej klasie, co jej pojazd, w stawkach odpowiadających poniesionym przez nią kosztom. Strona pozwana, jako dowód przeciwny zaferowała dowód z opinii biegłego, który określić miał rozpiętość stawek dobowych czynszu najmu pojazdów klasy E oraz J. (...), w III kwartale 2015 r. na rynku lokalnym miejsca zamieszkania powódki. Jednak zasadnie uznał Sąd Rejonowy, że określenie stawki dobowej czynszu najmu pojazdu nie wymagało wiedzy specjalnej, a jedynie dostępu do ofert danego rynku z określonego przedziału czasu. Biegły sporządzając opinię nie odwołuje się w tym zakresie do swojej wiedzy specjalnej i posiadanych kwalifikacji tylko sporządza przegląd ofert rynkowych. Wiedza ta dostępna jest również dla stron, a już z pewnością dla podmiotów fachowo zajmujących się procesem likwidacji szkody. Informację co do wysokości stawek najmu uzyskać można zatem z powszechnego dostępu tych informacji w Internecie, bądź też poprzez bezpośrednie zwrócenie się do danych podmiotów. Z tego względu, w ocenie Sądu Okręgowego wnioski strony powodowej dotyczące powołania biegłego na tę okoliczności został przez Sąd Rejonowy oddalony.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że powódka w toku procesu wykazała jakie koszty najmu pojazdu rzeczywiście poniosła. Koszt najmu pojazdu zastępczego określony na fakturze VAT wynosił 340 zł netto dziennie. Powódka przedkładając fakturę za najem pojazdu zastępczego wykazała w sposób nie budzący wątpliwości jakie koszty poniosła, jaka była rzeczywiście ustalona stawka dzienna wynajmu i w jakim okresie wynajmowała pojazd zastępczy.

Odnosząc się do zarzut długości najmu zastępczego, Sąd Rejonowy zasadnie ocenił, że z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynikało, iż najem pojazdu zastępczego wynoszący w niniejszej sprawie 39 dni (za okres od dnia 14 sierpnia 2015 r. do 22 września 2015 r.), był uzasadniony w części, tj. co do okresu czasu za 32 dni najmu. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynikało bowiem, że zdarzenie wyrządzające szkodę miało miejsce dnia 14 sierpnia 2015 r., natomiast powódka zgłosiła szkodę dopiero dnia 21 sierpnia 2015 r. Zatem dopiero od dnia zgłoszenia szkody powstała po stronie pozwanej możliwość podjęcia czynności prowadzących do likwidacji szkody. Ubezpieczyciel nie może bowiem ponosić odpowiedzialności za najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego za okres poprzedzający zgłoszenie szkody, skoro nie wiedząc o zaistnieniu zdarzeniu wyrządzającym szkodę nie może podejmować żadnych działań w ramach postępowania likwidacyjnego. Zatem Sąd Rejonowy, zasadnie uznał, że uzasadnionym okresem najmu jest zatem okres od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia 22 września 2015 r. Podkreślenie wymaga, że strona pozwana pomimo zgłoszenia szkody dnia 21.08.2015 r., dopiero dnia 17 września 2015 r. dokonała oględzin pojazdu, które były konieczne dla stwierdzenia uszkodzeń w pojeździe oraz wyceny szkody. W tym zakresie podkreślić należy, że powódka nie miała wpływu na proces likwidacji szkody i to strona pozwana ponosi odpowiedzialność za długi okres, który upłynął od dnia faktycznego zgłoszenia szkody do dnia oględzin pojazdu oraz sporządzenia wyceny szkody. To sam ubezpieczyciel może ponosić odpowiedzialność za opieszałość w organizacji czynności, które składały się na poszczególne etapy postępowania likwidacyjnego. Z tego też względu okres najmu pojazdu zastępczego ustalony przez Sąd Rejonowy pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w sposób w pełni uzasadniony przyjął, że okres najmu pojazdu zastępczego, pozostający w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą wynosił 32 dni, stawka dzienna najmu pojazdu zastępczego wynosiła 340 zł netto a koszt parkingu za okres od kolizji do odstawienia pojazdu do warsztatu wynosił 254,55 zł. Wszystkie te koszty składają się na odszkodowanie pozostające w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą szkodą jakiej doznała powódka.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 KPC apelację strony pozwanej jako bezzasadną oddalił.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zostało wydane na podstawie art. 98 KPC. Na zasadzone na rzecz powódki koszty postępowania apelacyjnego składają się: opłata od apelacji uiszczona przez powódkę w wysokości 66 zł, koszty zastępstwa procesowego za apelację powódki przez nią wygraną w wysokości 135 zł oraz koszty zastępstwa procesowego za apelację wniesioną przez stronę pozwaną, a wygraną przez powódkę w wysokości 900 zł.